

POZIȚIA COPILULUI ÎN SOCIETATEA NOASTRĂ

„ Cum arată astăzi școala, va arăta mâine țara ” (Spiru Haret, 1895)

Începând din anul 2017, ziua de 1 iunie a fost recunoscută, la noi în țară, ca sărbătoare legală, oamenii bucurându-se de o zi liberă. Legea a trecut prin Senat datorită efortului susținut al echipei Itsy Bitsy. Foarte frumos că le acordăm copiilor o zi în care să se simtă iubiți, să-și poată dovedi calitățile prin diverse concursuri care se organizează în parcuri, să fie stimulați și încurajați. Dar cu o floare nu se face primăvară, copiii trebuie formați, educați ca să devină niște buni cetățeni, să-și iubească patria, părinții și strămoșii, ori aceasta se face prin educație!

Primul educator al copilului este părintele, dacă el nu este educat, copilul nu are cei 7 ani de acasă. Pe lângă cunoștințele generale, mama își învață copilul ce este dragostea, dragostea de mamă, căldura maternă care nu poate fi înlocuită cu nimic pe lume. Îl învață cum trebuie să se poarte cu bătrânii, să-și iubească țara și să știe să se dăruiască, acest lucru s-a uitat demult. Tinerii noștri vor să se îmbogățească peste noapte, nu-și iubesc patria, dacă și-ar iubi-o ar lupta pentru ea, nu ar fugi în alte țări.

Dar nu numai atât, mama trebuie să-și învețe copilul să gândească, să judece cu mintea lui, nu să-și însușească mecanic niște formule impuse, să iubească adevărul, să nu mintă... Ei bine, acest lucru este făcut de foarte puțini părinți și cu atât mai puțin de educatori.

SCURT ISTORIC AL EDUCAȚIEI ÎN LUME

Educația a luat, de-a lungul vremii, diferite forme. Civilizațiile mai vechi de 3000 de ani: Egipt, Mesopotamia, China au avut unele forme de educare. Cu timpul, a luat naștere instruirea instituționalizată a tinerilor, aceasta era făcută de adulți care aveau cunoștințe și deprinderi obținute din experiența vieții. Apoi, învățământul a fost organizat în diferite scopuri: ca să transmită cunoștințe și informații, valori sociale și noțiuni tehnice folositoare, pentru pregătirea liderilor politici, sociali, religioși și pentru a face ca populația să fie loială formelor de guvernământ, scoțând cetățeni supuși. Școlile publice (care pregăteau oameni pentru serviciile publice) veneau în ajutorul imperiului respectiv (de exemplu: Marea Britanie). Acestea s-au petrecut de la începutul secolului al XIX-lea până la mijlocul secolului XX.

În majoritatea sistemelor educative din nordul Europei, din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, se făcea pregătirea unor membri care constituiau elita societății. Educația de masă s-a bazat pe filosofia educativă a lui Jean Jacques Rousseau în Franța, Johann Heinrich Pestalozzi în Elveția și Friedrich Froebel în Germania. Pedagogul Froebel este fondatorul grădiniței de copii. După părerea lui, la baza acestei forme de educație factorii esențiali sunt activitatea independentă și jocul. Educatorul nu trebuie să predea și să îndoctrineze, ci să încurajeze libera exprimare a copilului prin intermediul jocului.

Ideile lui au influențat în mare măsură tehnicile moderne din Europa.

Răspândirea în lume a educației de masă coincide cu marile transformări economice, politice și culturale.

Apariția capitalismului industrializat al statului național, ca forma cea mai larg acceptată, a mers mână-n mână cu dezvoltarea noului sistem modernizat de școală, care corespundea cerințelor vremii. Dar societatea a evoluat, și ideile odată cu ea, lumea a suferit mari transformări și, evident, ce a fost valabil atunci nu mai este acum, avem alte deziderate. Antropologul american Jules Henry a descoperit, spre surprinderea sa, că o mare parte din învățământul din școlile contemporane este depășit, se bazează pe învățarea mecanică. Reacția firească în fața progresului este o atitudine conservatoare care se opune noului.

La începutul secolului 21 există aproape 900 de milioane de analfabeți în lume - dintre care două treimi sunt femei, este îngrijorător!

La noi în țară, procesul educațional în limba română a început abia din secolul XIX, datorită unor factori obiectivi. Fiind la Porțile Orientului, i-am împiedicat pe turci să înainteze în Europa, dar am fost sub turci, apoi sub ruși, iar în Transilvania sub Imperiul Austro-Ungar.

Biserica a avut, la început, un rol hotărâtor în procesul de educare a maselor. Până atunci, educația era apanajul celor bogați. Biserica îi învăța pe copii, pe lângă comportarea morală, să scrie și să citească, să-și cunoască istoria, iar pildele vieților sfinților le-au servit drept modele. Religia a apărat și păstrat tradițiile și limba, și mai târziu, alături de învățător, preotul era sfătuitorul țăranului român, pe care-l îndemna să trăiască moral.

A urmat întemeierea învățământului în limba română din Țara Românească, realizat cu concursul principal al lui Gheorghe Lazăr. În Transilvania, unde exista sistemul de învățământ austro-ungar, Gheorghe Șincai a militat pentru învățământul în limba română; în vremea lui numărul acestor școli crescând la 300. A militat, de asemenea, pentru înlocuirea alfabetului chirilic (care era folosit pe atunci) cu cel latin. Începutul a fost anevoios dar, cu timpul, ne-am aliniat la sistemul educațional european.

Până în secolul al XIX-lea, 90% dintre oamenii din popor nu știau carte, dar cunoșteau istoria prin intermediul bisericii. Situația actuală a învățământului din țara noastră este dezastruoasă. În 27 de ani s-au perindat 26 de miniștri ai învățământului, niciunul nu a continuat politica celui dinainte; una din marile greșeli a fost desființarea școlilor de meserii și a liceelor industriale; programa școlară se schimbă de la un an la altul, făcând experimente pe bieții copii. Rezultatele de la bacalaureat sunt catastrofale, sunt tineri care deși au bacalaureatul, nu pot să citească în mod cursiv un text, sau dacă-l citesc, nu înțeleg despre ce era vorba în textul respectiv. Acești copii, neavând nicio meserie, nu se pot descurca, unii sunt întreținuți până la vârste alarmante de către părinți, alții se apucă să fure, fetele se prostituează, alți băieți intră în tagma traficantilor de droguri și în tot felul de întreprinderi periculoase și neindicate, în timp ce țara nu mai are cizmari, croitori, lăcătuși... într-un cuvânt, meseriași!

Desigur, avem o categorie de copii privilegiați, ai căror părinți dispun de bani, care se bucură de o acumulare normală de cunoștințe cu ajutorul meditațiilor. Aceștia, după ce termină o facultate în țară, sau se duc la Harvard, la Cambridge sau la alte universități vestite din străinătate și nu se mai întorc în țară, sau cei mai buni din țară pleacă și ei în țările unde munca este apreciată la justa valoare, unde pot profesa în condiții civilizate și pot câștiga pe măsura muncii depuse.

Profesorii, cu rare excepții, sunt ființe rapace, își obligă elevii, chiar și pe cei de olimpiade, să ia meditații cu ei, sau cu alți profesori care fac schimb de elevi între ei la meditații. Sunt școli la care profesorii nu vin la ore decât din când în când, mai ales cei de limbi străine. Cât despre calitatea profesorilor, este evidentă la examenele de definitivare unde majoritatea obțin niște note de-ți crapă obrazul de rușine.

Ce-i de făcut?

În primul rând, profesori de bună calitate, programe școlare bine gândite, manuale bune, ei bine manualele sunt altă catastrofă, nu mai vorbim de cele alternative care expediază personalitățile istorice în trei rânduri, rezervând pagini întregi unor ziarști sau pseudopersonalități ale vremii.

Tinerii trebuie să cunoască adevărul, istoria trebuie reconsiderată conform adevărului istoric, că după cum spunea Schopenhauer: „Orice adevăr trece prin trei stadii: mai întâi este ridiculizat, apoi e întâmpinat cu violență, în cele din urmă e acceptat ca evident”.

Este imperios necesară o reformă a învățământului care să pună de acord instruirea cu necesitățile noilor vremuri în care trăim. Limba română trebuie să și-o însușească elevul din primele clase, nu este posibil ca oameni cu studii superioare să spună; pe clasa doisprezece, sau ora doisprezece, să nu știe că numeralul doi și doisprezece se acordă cu substantivul pe care-l determină, sau să spună patrusprezece (când paisprezece este una dintre excepții în ceea ce privește numeralele), sau optsprezece sau optusprezece în loc de optsprezece, ca să nu vorbesc decât de greșeli pe care le fac aproape toți așa zișii intelectuali.

Degeaba s-au străduit poeții și corifeii noștri să facă o limbă ca un fagure de miere; noi suntem hotărâți să o distrugem. Copiii trebuie învățați cum să folosească internetul și calculatorul, este un instrument modern pe care nu-l putem elimina dar, dacă vor tasta doar pe calculator, la un moment dat, nu vor mai ști să scrie. Dacă vor rezolva toate problemele prin intermediul internetului, nu vor mai gândi deloc, vor ajunge niște inadaptați tributari calculatorului.

Trebuie să știe că datele de pe internet sunt uneori greșite, deci după ce află ceva în acest mod, trebuie neapărat să se ducă la surse, la dicționare, la cărți, să verifice exactitatea datelor. S-au învățat să citească doar pe laptop, trebuie să li se deschidă gustul pentru citit cărți și aceasta se face acasă, din fragedă copilărie.

Generații întregi de copii, din lume dar și de la noi din țară, au citit una dintre primele și cele mai bune povești clasice pentru copii, Contes de ma mère l'oye (Poveștile mamei mele găscă), scrisă de Charles Perrault în 1697, printre poveștile lui clasice se numără și Cenușăreasa, Frumoasa adormită; sau Povestirile Fraților Grimm (tipărite între 1812-1822 în Germania), care au încântat copilăria și au stârnit imaginația a nenumărate generații de copii cu povești ca Hänsel și Gretel sau Albă ca zăpada și cei șapte pitici; sau poveștile scriitorului danez Hans Christian Andersen apărute între 1830 și 1840: Rățușca cea urâtă, Prințesa și bobul de mazăre. Copiii de la noi din țară au și minunate povești autohtone: poveștile și basmele lui Creangă, sau cele adunate de Ispirescu, precum și poeziile pentru copii ale Elenei Farago, sau Arghezi ș.a.

Dezvoltați gustul pentru citit al copiilor ca să citească și când vor fi mari.

În cei 150 de ani de existență, editura Biblioteca Pentru Toți (BPT) a publicat toată literatura universală.

Acum a fost desființată.

Bibliotecile au fost transformate în magazine. Despre cultură și învățământ nu se mai vorbește. Tradiția și credința nu mai sunt prețuite. Dar, atenție, o treime din populația lumii este încă în comunism (Rusia, China, Coreea de Nord)...

Dacă nu ne trezim la timp, vom dispărea. Avem nevoie de oameni culți, de oameni care gândesc, nu de ființe îndobitocite, ușor manevrabile, iar singura speranță este în copiii de azi, viitorii cetățeni care să aibă tăria de a nu fugi din fața greutăților ci să rămână și să lupte pentru ca să biruiască binele în lume.

BEATRICE KISELEFF

0%

User Rating: Be the first one !

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*